

Koncsek József

A nap fogyása

Hét ló húzza az ekét.
Mit mesél a köd?
Hús a hajnal, kék az ég
a barna domb fölött.

Hat ló húzza az ekét,
Vígán szántanak.
Jönne már a délebed,
hisz délre jár a nap.

Öt ló húzza az ekét.
Egyik hátrales.
Elvitték a feketét?
Vagy a vasderest?

Négy ló húzza az ekét.
Párba fogva jól.
Elmaradt a délebed.
Uzsonna se volt.

Három ló húz egy ekét.
Besötétedett.
Tücsökszóval zeng a rét.
Árnyak rémlenek.

Két ló húz már egy ekét.
Épp' lehull a nap.
Éhes szeme izzik még
a láthatár alatt.

Egy ló húzza az ekét
Hat ló hova lett?
Elfogytak a népmesék?
Mind elszéledett?

Nem húzza ló az ekét
Szánt az egymaga.
Sűrű csendjét hinti szét
egy titkos éjszaka.

Ladányi sor

Ladányi sor. Ladányi sorsa.
Ladányi sör. Ladányi sör se.

... ha van sör és víg asztalom,
barátaim vigasztalom.

Ladányi Mihály olyan volt, mint a madarak.
A madaraknak, tudjuk, ügyes kis börendjük van, s benne írógép.
Az írógépet kiveszik a börendjükből, amikor utazgatnak-vándorolnak,
verseket írnak rajta. A verseket elküldik a szerkesztőségekbe, ott
a szerkesztők elolvassák, s "Ezek a madarak, ezek a madarak!" –
csóváltgatják elismerően a fejüket, aztán beleteszik a verset a
lapjukba. Aztán honoráriumot utalnak ki érte.

Eddig volt, mese volt.

Ladányi Mihálynak szokása volt, hogy félévente-évente látogatott el egy-egy szerkesztőségbe, s a pénztárban egyszerre vette fel a versek összegyűlt honoráriumát. Egy alkalommal Miskolcon elterjedt a híre, hogy jön Ladányi. A szerkesztők, a gimnazista lányok meg az akácfaék reszkettek a gyönyörűségtől.

Ladányi Mihály felvette a pénzt, s elegáns fordulattal meghívta az Avas nagyvendéglő udvarába sörözni a szerkesztőket meg a Napjaink táján tébláboló kezdő lírikusokat.

Ladányi Mihály nem azt számolgatta, hogy hányan vagyunk, hanem azt, hogy hány pohár sör fér el egyszerre azokon az asztalokon ott a murvakavicsos udvaron – ha jól emlékszem, úgy ötvenet kért ki egyszerre a pincéértől.

Ladányi Mihálynak márcsak ilyen lényegre tekintő, hogy úgy mondjam, összefoglaló jellegű megnyilvánulásai voltak. Mind a honorfelvétel, mind pedig a sör megrendelése terén. Meglehet, hogy a lírájában is.

Ladányi Mihályról szólva viszont felróhatóknak tartom, sőt kifejezetten helytelenítem, mi több, rosszallom, hogy nem számolt az utókorral. A sört ugyanis nem pohárszám, hanem ládaszám kell rendelni. Egy-egy ladányi sör mégiscsak jobban emlékeztet Ladányira. Ladányi sor. Ladányi sör.

Persze – keserű.

Ez is.

Az is.

Meséld el, Juhász Ferenc...

Meséld el megint, Juhász Ferenc, a sárkányt,
lehelje le rólunk az átlátszó jeget,
mely alatt – bár emelt fejjel – mint bálvány,
mítoszunk múlttá dermedt.

Hazudj te a szádból
előtörő lángot, tűznyelő,
a nyelv ellenkezőre forduló használatából
fakadó igazi
tűzköpő.

Tudom, az emberfaj ma is sárkányvetemény,
s a lelke ott bolyong-borong a messzi
ködök között, ahonnan a remény
a lelkünk ké melegsik.

Néz rám itt ellágyuló komoly tekintetekből
kicsike szeretet: vajon emlékezném
töredelmes életemben a régóta fel- és felderengő
eszményt?

A szarvasnak szállnia kell. Kisgyerekként
a mesét akartam, az igaz-hazudást,
hogy ő varázsolja megtartó életemmé
a kopár tudást

Nézd, mennyien vannak itt, akik révedeznek
képzeteik kristályhidegében,

s fénnyé foszlanak vagy görccsé gémbereznek.
Nekem Te tanítottad meg: nem olyan az Éden.

Ósi bűnöm az első örömből kiűzött
embersonon felemelt jövője:
a foganni képesség, a tudás, a hó fehér, a fű zöld
gyönyöre és a földre

hullt vércsepp az inni szomjazó
szarvas szilánkok szabdalta pofájáról,
mert így mondja ki zászlónk színeit a szó.
S ha fáj és fáj, hát fájjon.
Nemrég az önmagát jelentő pincepáholyban, emlékező
szavak közt voltam, hol pezsgő nem pezseg
ám kívül az utcán, mintha valami behavazatlan ropogó jégmező
alakjai, forró teára szomjazó emberek –
és köd mutatja, a lélek az elhagyottak, jaj, a gyermek
fölé borul, s mint József Attilának
kérő szavára Thomas Mann felelhet,
Ferenc, te is nyisd szóra a szádat.
Hiszen jól tudod, hogy nem hazudás a mese,
mert mindent magához csábít hatalma,
s itt van e korszak hány meg hány türelmese,
de nem Hudini kockájába halva.
S majd él a szarvas beszélő meleggel
tavasszá lehelt falvaink mezőin,
mert az élet Juhász Ferenc szemekkel
az életünket őrzi.

Kárhozat emléke

Gy.-nek

Hasadnak drága üstformája,
csípőd, melled, a tomporod,
több gyönyör boszorkánykonyhája,
mint gondolod.

Az idomokba szakadt vágynak
újultán újra felhevült
szarvas remények találnak
készületlenül.

Így arcod nő ilyen szavakban,
szemed, a szád, a homlok is
ébred, hogy szakadatlan
engem boldogíts.

Hiszen – mára már – asszony volnál,
kigörccsölt ritmus és soha
pergetett gyöngysor, vasoltár,
mosolyunk mélyfoka.

Kukoricatörés

Az asszonycombtövön lapuló vadnyulat
térdét csapkodva neveti az ámulat.

Valaki a barázdavégen guggol,
a férfi nevetés éri utol.

S lám, a rét szélén egy megbillenő buzogány
dugja ki nyers nyakát az eliramodás után.

S né, patakban ül már az asszony,
a melle parázs,
hogyan fellángol tőle a kukoricás.

S egy kék gazdakötényből a csövek
csörrenve hullnak a földre le.

S fejét csavarja a jó öreg,
hogyan micsoda termés, micsoda kosarak,
és micsoda ölek!

Anga Mária

Isten áldását várva

Vétkeim dárdáit mellemnek szegezem,
s tudom, nem kegyelmez az idő múlása,
mert olykor a tavasz csak egyetlen délután,
vagy az emlék felidézett mása.

Ki hisz majd szavaimnak?
Ki lesz büntető szolgálóm?
Ki lesz, aki éjszakai szorongásaimat
velem együtt izzadja ébredésig,
és ismeri majd romlott ételeim ízét?
Ki lesz velem a kegyelemben,
az Isten áldását várva?

Amit most írok

Amit most írok, az csak záradék.
Az elkufárkodott szavak
összefüggéstelen magyarázata,
a kihordatlan magzatok soha
nem hallott sírásának emlékére.

Itt vagyunk mind, akik most élünk,
elfogadott magányunkban, szinte boldogan.
Kifeslett reggeleinket takargatjuk
ágyunk melegével, s az évszakok
ragyogása szemünkre szürkül, mint az álmok.

Serfőző Simon

Fennen magaslanak

Csurka István halálára

Nemcsak valamikor, a fölporló múltban,
a mi életünkben is támadt olyan hőse a szónak,
hogy félrevezetések medrei iszapjukba belesüllyedtek,
annál is mélyebbre, és összerettentek a fondorlatok,
leszakadva róluk égszakadással a leplek,
s látjuk a világot oly nyomorultnak,
mint elgázolt biciklit valamely kültelki árokban.

Támadt olyan hőse a szónak,
hogy leáldozott napja, csillaga is az illúzióknak.
Hisz eljött újra a silányságot sarjadzó idő,
a szemgödrükbe örökre alázuhanók kora.
Az országos lomtalanítások ideje eljött:
utcákra az erényekkel! A homály tolózárát
ránksukó időé eljött. S a nemzetközivé fakuló
zászlóé az országház ormán!

Ám magaslanak fennen az ő szellemének tornyai,
akárcsak Makovecz Istenlátó templomai.
Fújhat a káosz szele, ki nem lengenek,
hogy a gallyaikkal mámorban csápoló fák is
sorsukra döbbennek: megállni helyüket
a robajló időben.

Állok én is. Szívkoszorúmat sírjára leteszem.

Tapasztaljuk

Míntha csak szokásból:
a kivívott győzelmet
elbukni miként lehet,
kipróbáltuk hányszor!

S tapasztaljuk régen,
hogy bár fölszabadulunk,
csak épp a szabadságunk
nem nyerjük el mégsem.

Távolodnak

A fölbiztatott igények nekilendülve
húznak fölfelé, kanyarítják
az irányt a magasba.
Utánuk csak a lemondások
sóhaja száll, s vadkapor:
útszéli radar fordul. S szemgolyók:
dinnyék, tökök gúvadnak ki,
hisz már nyomukat is alig látni.
Lehetőségeinktől messze,
rég az elérhetetlenségben,
azon is túl szárnyalnak,
távolodnak egyre.

Csontos Márta

Jeanne d' Arc napja

Hangom szabad
kiáltás az átszűrt fényben.

Azon a napon majd hallgatok,
s a kivérzett gondolat
anyagát terítem lenyomatom fölé.

Hová kerget majd a kérdések
igazsága, ha közelednek a jelek,
s ha megküzd velem maradék életem,
a győztes oldalán ?

Már nem takar távolság,
viharpalást,
maradsz,
mi voltál,
sorsod eretneke,

Christiana jární tanul

Nyugalmad tengerkéek áramlása
érint, szinte ölel a táncoló hullám,
arcomon lélegzik a távolság üzenete,
s míg a diadalív árnyéka finoman remeg,
győzelmed hírére elhallgatnak a fegyverek.

Fák örvénylő lombjaiban kúszik
a dallam, fűzért fon a sugár,
már útra kel bennem
a találkozás öröme., lobban a láng ritmusa,
s az ébrenlét határán jöttödöt várom.

Mon cher, hisz ez csak a képzelet
villódzása. Máris jární tudok a vízen?
Szemembe simul a titkok selyme,
álmomba ömlik a parázs- pillanat.

Teréz Anya léptei az időben

Az idő sürget, már
kevés az alkalom.

Porba rajzolt átváltozás
marad a szándék üzenete,
ha igent mond sejteimben
a csoda, talán megértem,
hogyan íródik a lét története.

Azon a napon
az ítélet felbontja a
rögtönzött zárójelet,
s az Úr puha tenyere magába zár.

Tóth Ilona medika halálba gyógyul

A Semmi és a Minden roppant
keveréke forgat, a küzdelem örök.
Magam létéből ered a sötét
és a fény, a képzelet
hatalmas kövein.

Homlokom
mögött olvadnak hamis képek.

Nem izgat már az Ige forró lehelete.

Testem utolsó szikrái
alatt pernyébe hamvad a gondolat.

Zsarolnak halálra ítélt parancsok,
én vagyok a meglöpött tolvaj.

Minden, mi ismerős, arctalanná
vállik, felhők
fonákjára üszkösödik a Nap.

Homályba pólyál az éj angyala.

Fecske Csaba

A levegő falára írva

a pillanat pókszálán függök
a tátongó szakadék fölött
életem mint égő gaz füstölög
könnybe lábad tőlem a szemed
eltűnök benned mint szél a rozsbán
amit lehet mentsd meg emlék
képzelet egy húron pendül
lehető lehetetlen elbűvöl csaló igézet
csak a szíveden ejtett seb marad utánam
szégyenkező nevem a levegő falára írva

Semmiség

a juharfán ablakunk alatt
feketerigó fütyül
bohó kis nyári szél szalad
s a rigó mellé egy ágra ül

megrezzen picit az ág
semmi kis mozdulat ez
nem billen ki helyéről a világ
talán szóra sem érdemes

Folytatásom

ha véget érek
majd legszebb versem legyen
a folytatásom

Ajándék

Azt adtad nekem
ami terhedre volt már:
a hűségedet.

Remény

Villámsújtotta
fa megnyomorodtál, de
rügyeid bíznak.

Cseh Károly

Zürmöl a hó

Rézsút a menny meg a föld közt,
rézsút a menny meg a föld közt

nyírfasor dől az ablaknak,
üvegén túlhan ott caplat
újra az angyal, az ördög.

Onnan lopakodnak, ahol
a nap még kemence-fehér
s minden út decemberbe ér

haza mindig a havakból,
haza mindig a havakból.

Dél táji kegyelem

*Bihari Sándor (1932–2011)
földi(m) emlékének*

Állok dél tájban a kripta előtt
s Halottak napja kegyelme elér:
csúzliágasból az egykor kilőtt
kavics ilyenkor visszafele tér,
surrogását is hallom a bokron,
s kulcsolódik a kéz, ahogy mondom:
cinke lehet-e - s jaj, csöpplik-e vér,
vagy csak az avarló mindenséget
pettyezik körben levelek, mécssek?

Korhű

Dr. J. Z.-nak

Nem haszon most
sírban feküdni! – kint a standon
templomból kivert kufár bömböli bős
hangon.

Nagyszombaton
Jézus is a piacon ágál –
fehér köntösében egy eladó virágszál.

2012. Húsvét vasárnapján

Nagypénteki almafa

Itt feledte volna Krisztus köntösét,
attól vakít úgy virágzó almafánk?
Mindörökre már Nagypéntek délutánt
magvazik a fény s özönöl szertesét

árvult kertünk alján, hol évről évre
sűrűbb az elvonult idő iszapja,
s tárt karral merül a törzs a gazba;
mintha jeltelen sírgödörbe térne.

Koratavasz

*Töredezett arany(kori) metszet
egri barátainnak*

már mind hidegebbel
közelget a tavaszi reggel
kövek szivek felé

félkörben
a várfal tetején
borostyán
kúszik zölden
a sarkkörü fény

2012. március 4.

Tavaszi szél

Templom falához
koccan a gesztenyerügy-
duzzadt mellbimbó.

Ezüst szemle

Forrás gyűjtötte vízereket
visz a fehérbe hátán az ősz,
mint egy ellopott gallyköteget.

Végidők

Őszelő

Pereg az est szét.
Szerteszóródott szögek
kékjén a fecskék.

Napéjegyenlőség

Pilla-aranylás
hajszál ezüstje s bronzlón
két kar: a napban.

Végidők

Őszvég? Világvég?
Vagy gyerekkorom vége?
Szár az a forrás.

Kelet-Közép-Európai séta

Forró ősz

Déliesség,
ökör farka legyezget-
vállon a zászló.

Kelet-Közép-Európai séta

Egyre több ajtó
rejtvényesül. Rácsokkal
nő a szabadság.

Szeptemberi krónikalapra (Homage a' Christine Busta)

Rozsdáll temetőnk,
Új kriptával a dombján.
Nytva jövőnk már.

Szekeres Mária

Telehold előtt vízkeresztkor

bolond idők. mibe kapaszkodjak?
béke úszik szívembe és sajgó fájdalom.
bolond idők. kapaszkodom.
a magány már nem fáj nagyon.
ez más fájdalom. a csönd kívül
a hideggel egyesül. kopasz ágak
csontváz ujjai ma még madarokat
ringattak, a kis cinkék az ablak alatt
örültek egy-egy magnak, a melegtüstű
vadgalambok burukkoltak a diófán.
most éjjel, és a Hold hízik az égen,
holnap telehold. a lelkünk remeg
ebben a fényben és talán óvón
vigyázzák álmunk a halottak hangtalan
tanácsaikkal míg a szeretet ellen
érzéketlen és kegyetlen támadás
húzódik családjainkban, s a béke
fegyvere kényszeríti majd térdre
a kísértőt. ó, kisdéd, már menekülj,
s ti napkeleti bölcsek, örömmel szívetekben
térjetez otthonaitokba.
bolond idők. a béke a szívekből száműzött?
bolond idők: ütések zuhognak Rád, Uram.
a napkeleti bölcsek, mi lesz, ha hazaérnek?
hogyan tovább, most, Uram?

Áttörések

Áttörtem egy falon
lebegek
igazságaim mint egy
halom:
rám zuhan fenyeget
állok: levegő körülöttem
fény lenne talán?
arcom a tükörben:
halott porcelán
Fény csillan
mégis a Te Arcodról
rám.

Mária

szavak fényköre –
arcod, anyám,
elém vetíti imám.
a Fény el nem
éri, csak sejti
alázatod.
mélysége tiszta
tótükör –
szent Fiad Arca
benne ragyog.

Benő Attila

(forgatókönyv)

Maga körül is meglátta
a tékozló fiút,
kit elszédített a vágta;

meg a tavaszi pénzváltót,
a parázna asszonyt,
kinek útja göröngy-átok;

a jelek útvesztőjében
öntelt írástudót,
ki álomba téved ébren.

Látta, ki választ szerepet,
kényszer-sorsot választ
(ó, könnyen mondott végzetek).

Fölszárad a maszkok könnye,
ismétlődik megint
az Írás forgatókönyve.

Nincs kivétel, meg van írva.
Miért hullna újra
a langyhideg kéjbe, kínba?

Elnyűtt, levetett szerepek.
Gondban tisztult látás:
arc-pusztán a fény megered.

(modern tékozló fiú kérése)

atyám,
mit tőled kialkudtam: elfogyott,
a hajdani köntöseim rongyok;
elgurult, mit tőled örököltem,
de nincs erőm visszatérni hűtlen.

Tudom, közeledben másként lehetnék,
de innen azt se tudhatom, élsz-e még...

Ha szavam eljut hozzád,
és valóban még vagy,

küldj édesítőszeret
a déli moslékba.

(képernyő)

A képernyő üvegén
déli szobád ablaka.
Az ablakon túl a fák.

Képük, mint a sejtelem,
körvonaláiban él,
még színek se árnyalják.

Ím, a hátad mögötti,
váratlan megpillantott,
de még látatlan világ.

(kéz)

A kéz, amely úgy simogat,
mint nyári est a lombokat.

A kéz, mely fellobbantja a belső fényeket,
és újra előhozza a rég letűnt éveket.

A kéz, amely a félhomályban is ragyog,
és közel, ha utcán az erőm elhagyott.

A kéz: vigasztalót játszhat,
ha megcsalt a sok látszat.

A kéz, a kéz, a te kezed,
mely magamhoz visszavezet.

Balázs Tibor

HÓBAN TÁBOR

A holnemvoltak

A holnemvoltak, téli estvén,
és ami abból megmarad,
amihez – mesékből kilesvén –
hozzáadhattad még szavad:
a holvoltak havas ruhája
egy égi kandalló előtt,
s a tűzrakás, az Úr csodája:
a Hold fényével összenőtt.

Az álom és a pásztor

A bukolikus ihlet:
a pásztor kitalált,
ha (pásztor)tüzeinket
regékből lopja át,

hogya „a selymes réten”,
hol „báránka legel”,
az idill semmiképpen
nem jön lepkéivel,

az álom és a pásztor
egy versben, valahol,
a tűzrakáson párszor
érettem áthajol.

A bárány

Ő volt a
fekete bárány,
fehérségében,
egykor: védett,
lehajolt érte
egy szivárvány,
az égbe vitte,
ahol most lépni félhet...

Csend

Ez még egy régi délután,
s üzen veled, én Herczegem,
hogy nem Te élted íly sután,
és nem költöd át életem.

Fehér asztalon óborok
tüze vakít oly szertelen,
minthogyha hóban táborok
vészszelei egy szigeten.

Pohártörés: kardhüvelyek
utórezgése, bármi ez,
lecsapolva már a sebek,
ömlik a bor a Semmihez.

Rovásírással játszik
a Hold a hófehér falon,
ádventi csended, Herczegem,
az életemen átson.

Nyíri Erzsébet

Őriznek a szavak

Őriznek engem a szavak
Vad tébolytól óvnak
meg nyájas hazugságoktól,
s teszik puha fészekké
a csendet, -lakhelyemet-
varázssá a magányt.

Kérdések

Léthatárok között
átlibbenő fényasszony!
Tudod-e a választ:
maradunk-e vagy
szabadulunk
földsárba tapadt
félelmektől
szorongásoktól
ragacsos gyávaságtól?

Lesz-e mentség
bűneinkre,
csak sártestünk hordozza-e
a kint,
a mocskot?
Vagy a szorongásunk is
halhatatlan?

Átvisszük-e, mérgezzük-e
az anyagtalán világot?

Tavasszal

Tavasszal
libbenős szoknyát veszek,
a szél fog játszani velem,
s kopogós magassarkút is,
üteme víg lesz és sebes,
piros kalapot teszek,
széles karimásat,
fejemet oldalt billentve
tűröm a szellő
pajkos csókjait,
Tavasszal
táncolnak lábaim
a Duna parton,
szemezek merészen
karcsú gőzösökkel,
vágyam átrepítem
könnyedén,
s vitetem
-potyautasként-,
messzi tengereken.
Tavasszal
olyan leszek, mint
a természet,
kihajt bennem újra
a törhetetlen
élet.

Kőfalban

Kőfalba préselt
virág lettem
élet nélkül
díszíték csupán
holt köveket...
ásványok fénye
hasít lelkembe.

Antal Attila

Őzek

Ültünk erdő ölelte
kertünk végében
szünidőnk alkonyán
búcsútüzünk omladozott
akár a nyár
nevetéseink megritkultak
s hogy a közénk ült este
végleg átadta a szót
a tücsköknek s a sziszegő paráznak
szemek tükre villant felénk
a drótkerítésen túlról
őz-szemek páros csillagai kutatták
kik vagyunk
milyenek vagyunk mi

kétágú lények ideát
mélyükben foszforos idegenség
rezgett szelíden:
három lépésre
egy messzi világ

Fát gyűjtöttünk apámmal

Tapostuk a nyirkos avart
apám elöl mögötte én
s addig bújtuk az elvadult
bükköst amíg eltévedtünk
károgott az ég a fák közt
fácán rikkant cinke rebbent
messzebb szarvas iramodott
üveg hangú ropogással
mi meg föl-le ködből ködbe
míg terhünk ledobtuk végül
s egy jókora mohos kőre
telepedtünk tanácskozni
egyek sose voltunk még úgy
nevettünk lógáztuk lábunk
került kenyér és szalonna
villant kezünkben a bicska
hátunk összetámasztottuk
össze lelkünk és lebegtünk
mint se addig se azóta

Margit

Sápadt arc figyel
– konok száj égnyi szem –
őrzök-e valamit
általa idebenn

magadra támadó
királylány mit akarsz?
harcod magaddal ma
követhetetlen harc

mért kísért mégis
szigorú sors-zenéd?
mért kapaszkodom
rossz éjeken beléd?

s vajon miért hiszem:
azért tartunk csak itt
mert nem értjük vissza-
fojtott sikolyaid?

Stankovics Marianna

Angyal a pápai Fő téren

a Vár előtti régi kőgolyón
ül a zöldruhás angyal
áll a tenyerében
a térdén könyököl
nézi Kerekes Karcsi házát
a megmaradt fákat
átlát az óriás gödrökön
látja a bódékkal
ragasztott régi kőkerítést
a föld alatt üldögélő holtat
a sok halott gyereket
felpróbálja az eltemetett pártát
kancsóba zárja az áldozatra szánt galamb sírását
rég házzal takarja a cölöphelyeket
látja Gyuri bácsit novíciusruhában
szeptemberben az új osztálytársak között
kútból kihúzott dédanyámat
amint az irgalmas kórházban
tekintete hónapokra egy pontra költözött
a passióképet az Anna-templomban
a kútba ugráson kívül
vajon mit engesztelhetett
három fia az egyházé
a negyedik a háborúban
egy tífuszban elveszett
talán a lányainak kellett volna a pénz
de a drága kép most is megvan
mi fontosabb
a tűző napba néz az angyal
a szépséget látja
de izzadni néki nem szabad
elindul a tér fölött két arasszal
a munkások dicsérik
a hirtelen szelet
felszáll a nyitott templomtetőre

a lába nem mocskos a lenti portól
a freskókon ügyesen átlibeg
simítja Szent István vértanú-arcát
meggyújt egy gyertyát
visszarakja a Maurer-kép hiányzó szélét
tágítja a keretet
játszik kicsit még az orgonán csenget
Borromei Károllyal beszélget
Szent László bárdjának élet
ujjával próbálgatja meg
végül az oltárról egy kézzel
felveszi a koronát
s ismét a Város fölött lebeg